El Prat. el meu lloc al món

*CÈNTRIC ESPAI CULTURAL

QUÈ EN SAPS

del 14 de setembre

a l'1 de desembre

elprat.cat/patrimonicultural

Ajuntament del Prat de Llobregat

ON ÉS?

Reconeixes aquests detalls de la nostra ciutat?
Sabries ubicar-los?

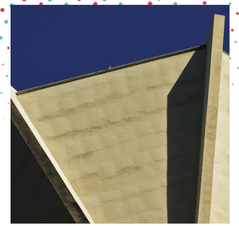

BLOQUE
A.FLEMING

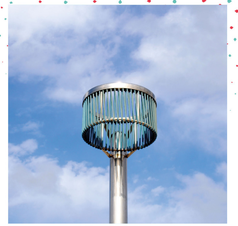

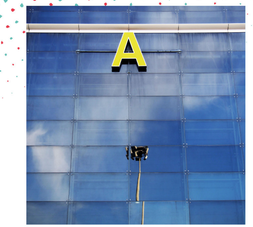
A

Plaça de
l'Aigua

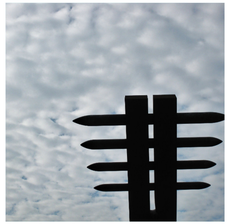

DIFERÈNCIES

Troba les diferències entre el passat i el present del Prat.

Pont de l'autovia
1950

L'any 1950 es va posar en servei l'autovia de Castelldefels, perllongació de la Gran Via de Barcelona. El pas sobre el Llobregat es feia amb un pont que, per primer cop, permetia el pas simultani de vehicles en els dos sentits de la marxa.

Parc Agrari del Baix Llobregat
2004

El Parc Agrari del Baix Llobregat forma part de la Xarxa d'Espais Naturals protegits, de la qual formen part els ajuntaments del Prat i 13 municipis més del Baix Llobregat, i la Diputació de Barcelona. El territori del Parc, en explotació agrícola, té una superfície de 2.938 ha, delimitades pel seu Pla especial. Al Prat estan protegits terrenys agrícoles dels districtes de la Ribera i de la part baixa de la Bunyola.

La seu del Parc és l'antiga masia Can Comas (1878), i l'edifici està inclòs en el Catàleg de patrimoni arquitectònic del Prat.

Església de Sant Pere i Sant Pau del Prat
1971

Acabada la Guerra, una de les prioritats del govern municipal era la construcció d'un nou temple parroquial. Per això, el mateix 1939 es creà una junta per aconseguir recursos i executar un projecte arquitectònic per al nou temple. Mentrestant, el cine Moderno va ser expropiat i habilitat com a espai de culte.
El 1948 es benèeix la nova cripta parroquial, obra de l'arquitecte municipal Joaquim de Moragas, i el 1960 el campanar.

La part principal del conjunt religiós encara va trigar uns quants anys. Finalment, entre el 1968 i el 1971, es construí l'església, sobreposada a la cripta, obra de l'arquitecte Robert Terrades Via. La van benèir el 1971.

Ajuntament del Prat
1905

La casa consistorial ha estat reformada en diferents ocasions per dotar-la de millors infraestructures i per adaptar-la a les necessitats de creixement dels serveis municipals.

Així, l'any 1963 es van executar importants obres d'ampliació que van comportar la modificació de la façana lateral oest i la substitució de l'antiga font del comú. Amb la darrera reforma del 2002, la font es va canviar de costat, a la banda del carrer Major, per tal de conservar aquest element testimonial d'interès històric.

L'edifici de l'Ajuntament està catalogat com a Arquitectura pública dins del Catàleg de patrimoni arquitectònic aprovat l'any 2004.

Dipòsit d'aigua de la plaça de Catalunya
1968

El dipòsit elevat ubicat a l'actual plaça de Catalunya es va pensar per assegurar el subministrament d'aigua de la població i per regular la pressió de tota la xarxa de distribució al nucli urbà.

El va dissenyar l'enginyer José Luis Guardia i és una construcció de formigó armat vist, d'uns 38 m d'alçada.

També se'n va construir un altre, de menor alçada, al barri de Sant Cosme. Àquest no ha entrat mai en funcionament perpètu, a la pràctica, per regular la xarxa d'aigua potable n'hi ha prou amb el de la plaça de Catalunya.

Pont de Nelson Mandela
2009

La construcció d'un nou pont sobre la llera del riu Llobregat facilita i millora les connexions i la fluidesa del trànsit en aquest entorn industrial i logístic. Enllaça la ciutat amb el polígon Pratenc i la ZAL, sense necessitat de creuar el pont de Mercabarna. El pont fa 304 m de longitud i 29 m d'amplada.

Torre de control TWR LEBL
2007

La nova torre de control es construí en el conjunt d'obres d'ampliació de l'aeroport i la tercera pista. Està situada entre les pistes paral·leles i permet tenir un accés visual més directe a les tres pistes.

La torre, de 62 m d'alçada, dissenyada per l'arquitecte Bruce Fairbanks, és un edifici circular de 50 m. Està formada per dos nivells i el fust té una estructura d'alumini singular.

La platja i la pineda

La platja del Prat té una longitud de 5,5 km i s'estén des de la desembocadura del riu Llobregat fins a l'estany del Remolar. Tres d'aquests kilòmetres són aptes per a l'ús social. Molt a prop de la platja hi ha la pineda de Can Camins, amb gairebé 30 ha de pi pinyer, una de les arbredes més ben conservades del litoral català. Les zones del Remolar i la Roberta es troben íntegrament incloses dins la Xarxa Natura 2000. A la platja hi troben el Centre Municipal de Vela, un equipament municipal destinat a la pràctica d'esports nàutics, i el CRAM, el Centre de Recuperació d'Animals Marins.

La Seda de Barcelona
1926-2000

La Seda, constituïda com a societat el 1925, va adquirir al Prat els terrenys que ocupà l'antiga Compañía Española de Industrias Químicas l'any 1926 es va iniciar la construcció de la fàbrica.

La producció s'inicià a començaments del 1928. Per muntar la indústria i posar en marxa la fàbrica, es trasladaren al Prat tècnics i obrers especialitzats dels Països Baixos, entre els quals destacaren les instructores per formar la mà d'obra femenina.

La demanda creixent de mà d'obra comportà l'arribada de població que s'instal·là al Prat procedent de diferents llocs de l'Estat. La Seda ha estat la indústria que donava feina a més població treballadora.

L'any 1959 la societat va adquirir uns terrenys de trenta hectàrees per construir-hi una nova fàbrica, la futura Enkalene, dedicada a la producció de polièster. L'any 1982 inicià la fabricació de polímers PET.

L'any 2000, l'antiga fàbrica de La Seda tancà definitivament les portes i, amb posterioritat, s'enderrocaren les antigues instal·lacions dins del projecte de construcció del futur eixample nord. De l'antic complex industrial, se'n conserva una xemeneia.

La presència del grup La Seda al Prat es mantenia amb una filial al sector Enkalene, que ha tancat definitivament l'any 2018.

La Papelera Española
1916-2006

L'any 1916, La Papelera Española va comprar al Prat uns terrenys situats al nord del nucli urbà per instal·lar-hi una indústria dedicada a la fabricació de paper i cartró.

Les obres es van iniciar el 1917 i la fàbrica va començar a produir cartró el 1922 i, dos anys més tard, el 1924, es posà en marxa la màquina de producció de paper.

L'arribada de La Papelera anà paral·lela a la primera migració de treballadors exclusivament industrials. Eren tècnics i obrers procedents del País Basc que ja tenien, la major part d'ells, experiència en el ram paperer.

Al llarg de la seva història, La Papelera va canviar en diferents ocasions de propietaris, en especial en les darreres dècades, molt afectada per la crisi del sector. Amb tot, de les indústries instal·lades al Prat, ha estat la de vida més llarga dedicada a una mateixa activitat.

L'any 2006, es va produir l'aturada definitiva, es va liquidar l'empresa, es van vendre les màquines i es va dur a terme el dolorós procés d'acomiadament de la plantilla. Actualment, només es conserven, com a elements patrimonials de la ciutat, l'edifici principal i l'escola.

Pont de les Voltes
1930-1936

El pont de les Voltes es va pensar per substituir l'antic pont de Ferran Puig (1873), molt deteriorat, i com a part del projecte de prolongació de la Gran Via.

Es va començar a construir el 1930, però les obres es van allargar durant quasi vint anys, a causa de la manca de recursos econòmics, de problemes de les constructores, de discrepàncies entre les diverses administracions implicades, de reclamacions dels propietaris de sòl afectats i de les diferents conjuntures polítiques.

El pont es va posar en servei l'estiu de 1930, però les tropes republicanes el van destruir el 25 de gener del 1939, per retardar l'ocupació de Barcelona.

Església de Sant Pere i Sant Pau
1580-1936

L'any 1544, el papa Pau III va atorgar una butlla, ratificada el 1546, que donava al Prat el dret de tenir parròquia pròpia. Assolida així la independència parroquial, s'inicià la construcció d'una església dedicada a sant Pere i sant Pau. La construcció del temple va durar anys i s'hi podia trobar una barreja d'elements gòtics tardans, renaixentistes i barrocs. Del conjunt, en destacava l'altar major, d'estil barroc, obra de l'artista Francesc Santacruz, que es va desmuntar l'any 1929 a causa del seu mal estat. Santacruz era autor, també, de la portalada principal.

El 20 de juliol de 1936 el conjunt parroquial del Prat va ser cremat i, posteriorment, enderrocat.

Ajuntament del Prat
1905

Cap al 1730, es va alxecar l'edifici del comú que, a més de ser la seu del Consell municipal, ara residència del secretari, presó i escola.

A començament del segle XX, el vell casalot del comú tenia greus deficiències i les autoritats municipals es van plantejar la construcció d'un edifici nou. La nova casa consistorial, adeiçada en el matisé solar que ocupava l'edifici vell, la va projectar l'arquitecte Joan Feu i Puig i les obres les va executar el mestre d'obres Albert Feu Guilera.

Aeròdrom Canudas
1922-1939

L'aviació arribà al Prat l'any 1916 de la mà de l'empresa constructora Pujol, Combadella i Cia, i de l'Aeroclub de Catalunya. Es van instal·lar a la finca de la Voltaireta, prop del mar, que donà nom al seu aeròdrom. El 1921 el Ministeri de Marina va llogar aquest camp i s'hi instal·là l'Aeronàutica Naval; així, l'aeròdrom es va convertir en instal·lació militar. El 1920, la companyia francesa Latécoère va crear un aeròdrom propi per al seu servei postal.

El 1923, l'Aeroclub de Catalunya posà en funcionament un camp per a l'aviació civil. El camp era conegut amb el nom del seu director, Josep Canudas, el primer pilot català amb titulació oficial. La denominació del camp s'oficialitza el 1926.

La pineda i la platja del Prat

La pineda litoral, que era natural en el seu origen, va ser replantada al segle XIX pels diversos propietaris agrícoles, per tal d'evitar l'entrada de la sorra de la platja als seus camps de conreu.

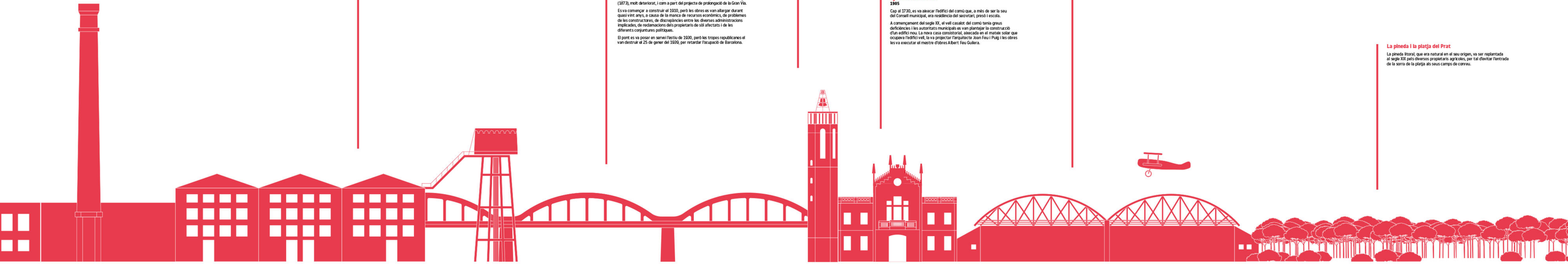

VERITAT O MENTIDA

Cada imatge està acompanyada de dues frases.
Quina és la correcta?

A Jornalers als arrossars del Prat

B Grup de jornalers aprenent tècniques de plantació al delta de l'Ebre

A

En començar el segle XX, el Prat es convereix en/s un/s/ns/ns/ns

ANÈCDOTES

Si ho mires amb els filtres, descobriràs anècdotes del Prat.

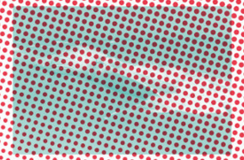

Trobem una bàlena morta a la platja del Prat.

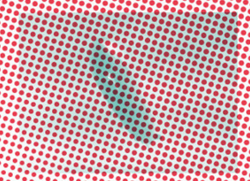

El dirigible Anderas Graff Zeppelin arriba al camp de l'Aeronàutica Naval.

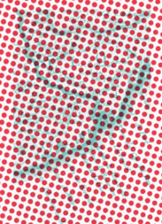

L'avió esquerdat concorde aterra a les platges del Prat.

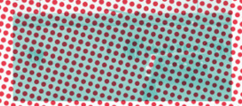

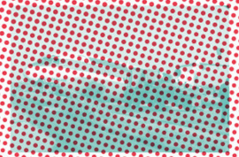

Un Boeing 727 quedà travessat a la carretera de la platja quan intentava aterrar.

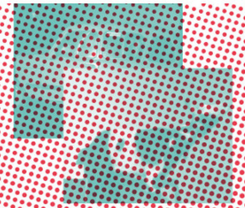

Detenen una nadra al mercadet del Prat per robar a les parades.

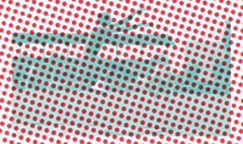

L'actriu britànic Mark Lewis arribà a les platges Moisès Llopart durant les Jocs Olímpics de Barcelona '92.

Un avió de la companyia Iberia s'estavellà contra unes cases del nucli urbà del Prat.

Vaixells pirates saltegen diverses cases del Prat i capturen trenta persones.

El cantor Carles Peret va ser agredit a la plaça de la vila.

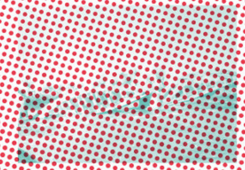

Es vota el pont de les Voltes per retardar l'entrada de les tropes franquistes.

El poble del Prat es queda sense festa per fàmilies els estius.

QUIÉS QUI?

Totes aquestes persones tenen una relació especial amb el Prat. Descobreix quina.

Pintor, escultor i teòric de l'art català

Va ser un dels principals exponents i escala mundial de l'informalisme, i és considerat com un dels artistes catalans més destacats del segle XX. Va experimentar amb tècniques i materials molt diversos i va ser un innovador, en que es combinen la tradició i la modernitat. Un especial interès per l'ús del símbolisme. Obra de Tàpies ha tingut una gran valoració en l'àmbit internacional i ha estat exposada als més prestigiosos museus del món.

El 20 d'abril del 1993 Antoni Tàpies inaugurava una exposició al Prat, a la Sala 11, entaxes, ajd, als actes culturals del Sant Jordi 2003, l'exposició comptava amb ceràmica aiguafortes i tres escultures que l'artista va crear entre els anys 1981 i 1988.

Dos anys més tard, per Sant Jordi de 1995 a la Sala d'Art Joaquí Gaspa, a la Torre Muntades, va va tornar a exposar una obra d'Antoni Tàpies, dins la col·lectiva

Il·ustra 20 artistes que revelés als autors que havien participat en anteriors edicions de la Sala d'Art Joaquí Gaspa, entre ells Antoni Tàpies, Joan Ponsa, Ripoll i Maria Gomez. Tots aquests artistes creades un carnet original per a la seva exposició que ferma part de la pinacoteca local.

Des del 2016 el Prat fa ha un carrer que porta el seu nom.

Antoni Tàpies Puig
(Barcelona, 1923 - Barcelona, 2012)

Industrial, fundador i president de La Sedà de Barcelona, societat constituïda el 23 de maig de 1925.

Carlos Stulemeijer va ser un dels fundadors de La Sedà de Barcelona i va assenyi-hi el càrrec de consoller delegat fins al 1952, any en qual el va designar president del Consell.

La Sedà va promoure la construcció d'habitatges per als seus treballadors. Destaca el conjunt anomenat Casas de la Sedà. El 1960, a propòsit del nabinet de les Casas de la Sedà, el Prat va dedicar un carrer a Carlos Stulemeijer. Aquest carrer va ser ocupat per sota, juntament el 1989 amb un carrer a Carlos Stulemeijer. Aquest carrer el 2016 es va unir inclòs al Cadàlog i Pla Especial per a la Protecció del Patrimoni Arquitectònic del Prat de Llobregat.

Carlos Stulemeijer (Carel Lambertus Stulemeijer)
(Rotterdam, Holanda, 1880 - Breda, Holanda, 1968)

Merge

Estudià medicina a la Universitat de Barcelona i l'any 1908 s'instal·là al Prat, on comença a exercir de metge. Uns anys després obrí un consultori al carrer de la Riera.

El 1918 al van distingir amb el títol de Fill Adoptiu del Prat. L'any 1964, el consistori li dedicà el carrer on viuria, substituint l'antiga denominació de carrer de la Riera per la de Doctor Soler i Torrens.

Joan Soler i Torrens
(Barcelona, 1884 - el Prat, 1966)

Merge

Estudià medicina a Barcelona. El 1913 fundà l'Escola de Patologia Digestiva. Uns anys més tard, el 1919, guanyà la plaça de metge numerari de l'Hospital de la Santa Creu i assumeix la direcció del Servei de Medicina General, ell va ajudà fa tarea assistir.

Durant el bienni 1929-1929, va presidir l'Academia de Ciències Mèdiques i el 1946 va ser elegit president de la Societat Internacional de Gastroenterologia, fins el 1950, en qual al van nomenar president d'honor de la nova Organització Mundial de Gastroenterologia.

En vida deu ser-ho tres honorífics al de qui honoris fin de la Societat de Gastroenterologia de Paris, el de Fellow de la Royal College of Surgeons d'Anglaterra i el de doctor honoris causa per la Universitat de Bordeus.

El 1957 l'Ajuntament del Prat de Llobregat el nomenà Fill Predilecte i donà el seu nom a una antiguda de la ciutat. El 1962, va rebre la Medalla de la Ciutat a título póstum.

Francesc Gallart Monés
(El Prat, 1880 - Barcelona, 1948)

Industrial, propietari agrícola i polític

El 1898 fundà a Sant Andreu de Palomar una important fàbrica de tulelès. Fou regidor de l'Ajuntament de Barcelona (1901) i fundador de diverses societats i empreses, entre les quals la Caixa Obrera. Fou senador per Girona del 1903 al 1904, any en que fou ell senador d'Madrid.

Durant anys, va ser el major propietari agrícola del Prat, ambs terres situades al districte de la Ramblada. Per poder comercialitzar aes seus productes va l'enllaçar la centrecarrer d'un port, el primer edre el nc Llobregat al terme del Prat. El port es va inaugurat l'any 1973 i ara de pavoge.

Ferran Puig Gibert
(Girona, 1815 - Barcelona, 1901)

Antonio Martin Sánchez
(Palma del Río, Córdova, 1947 - el Prat de Llobregat, 1981)

Palleta d'ofici, tenia grans inquietuds culturals que al van portar a la universitat. Va ser polític i activista.

Va ser el primer alcalde del Prat de Llobregat elegit democràticament, l'any 1979, després de la dictadura i franquista. Va morir abans d'acabar el mandat en un accident de trànsit.

Pintor, dibuixant, il·lustrador i decorador

Autodidacta de formació, es considerat com a successor de l'esperit i els valors impressionistes i era l'agent i artista de l'Escola de París. La seva obra és vista internacionalment i ha estat exposada a Barcelona, Madrid, París, Nova York, Londres i Los Angeles, entre altres. La seva obra és dedicat per la Humanitat i l'Harmonia cromàtica, ofereix que crea una armònica agradable i idealitzada.

La vinculació de Grau Sala amb el Prat ha estat molt estreta. A la mort del seu pare, el dibuixant humorístic Juan Grau Mèrc, es trasllada amb la seva germana a viure a casa dels avus cecles mateens, Dolors Sala i Roosevel Soler. Durant un temps l'inguanen la residència a la torre del costat de l'Estació (avui occide de La Sedà).

L'any 1935 l'Ajuntament del Prat li encarregà el cartell de la Festa Major. Aquest cartell es mirà a emprar l'any 1958, patrimònial, i va ser objecte d'una edició d'homenatge l'any 1985.

Emili Grau Sala
(Barcelona, 1911 – 1975)

Pare Andreu de Palma de Mallorca
(Palma, 1880 - 1963)

Frare capuitxí i escriptor

Manual de Lete i Trias, llicenciat en dret. El 1915 ingressa a l'orde del Germans Menors Capuitxins i el 1920 és ordenat sacerdot.

A l'escolanat a la historia, el 1930 va visitar la parròquia del Prat per dirigir uàes pregaries. Es va interessar per l'arxiu parroquial i va notre l'encàrrec de dur a terme un estudi històric del Prat.

Prat: despés, comença la Guerra Civil i retorna a Mallorca. Portava una maleta amb uns documents de l'arxiu parroquial del Prat, els únics que es van salvar de la destrucció del temple i la rectoria, i l'arrèdit de l'Ensesió del coment dels capuatins a Sitarte, on viu.

El llibre, finalment, es publicà l'any 1958 i va ser el primer llibre editat sobre la historia del Prat.

Se li ha dedicat l'avinguda que porta el seu nom.

Biai Carmona
(El Prat, 1930 - 1955)

Mòsic

Va formar part de l'orquestra de Pau Casals, de l'orquestra Municipal de Barcelona i de la del Gran Teatre del Liceu (com a primer violí). Havia tocat també en d'altres empaadors que amenitzaven actes. Fou delegat d'Fèrk Casals i d'altres dedicats mòsics.

Dirigí el cor Los Pares des de 1929, i el cor La Llobregat des de 1934. Fins a 1936.

Josep Canudas Busquets

(Barcelona, 1896 - Friburg, Suïssa, 1971)

Pilot

El 1927 va obtenir el primer títol de pilot atorgat a Catalunya a l'Escola Catalana de Pilotatge, de la qual va ser professor i pilot en cap. El 1929 l'Ajuntament de Catalunya va posar en funcionament un camp per a l'aviació civil en uns terrenys del Prat. El camp va ser inaugurat per l'aviador Ricardo Gil Dávalos, Josep Canudas, Alejandro Goicoechea, Jacinto del Castillo, Cavallés, Arthur Gallia, Tone, 1928.

El 1933 la Generalitat de Catalunya el nomená cap dels Serveis d'Aeronàutica. Durant la Guerra Civil esdevingué l'un dels aviadors al front (Aragó) i director de l'Escola d'Aviació Militar de Barcelona. Exiliat el 1936, primer a França, després als EUA i finalment, a Suïssa, on morí.

Nicolás M. Urgoiti Achúcarro

(Madrid, 1869 - 1951)

Empresari, periodista i editor

Fill d'Indústrials bascos, estudià enginyeria.

Va ser el fundador de La Papelera Española, fruit de la fusió de set empreses del ram paperer basc, el 1901. Va ser l'impulsor de diaris com El Sol i La voz, de l'agència de notícies Febus, de la Sociedad de Prensa Gráfica -que editava La Editora, Mundo Gráfico i Nuevo Mundo- i de l'editorial Calpe.

Va ser nomenat FB Adaptic del Prat el 1965 i li un carrer dedicat a la zona del Prat Nord que portava a la fàbrica de La Papelera Española del Prat.

Jaume Casanovas Parellada

(El Prat, 1844 - 1911)

Propietari agrícola

De molt jove, marxà a Cuba, on va va dedicar al comerç, i en va tornar enriquit quan havia fet uns quarants anys. Va ocupar l'Ajuntament del Prat, va ser diputat de la Diputació i va ser vicepresident de la Diputació, l'home més prestigiós de la zona entorn del port de Barcelona i vicepresident del Sindicat del Canal de la Dreta del Llobregat.

Al Prat, va comprar uns terrenys inundables propers al Remolar, per transformar-los més tard en camps de cereals. Santiago Rusiñol va ajudar-hi a transformar-ne la Casina Casanovas, en un estudiós una gregal modèlic. Va promoure la descoberta de l'aigua artesiana, l'any 1890, per regar els seus camps.

Manuel Bertrand i Salsas

(Molins de Rei, 1848 - Barcelona, 1911)

Industrial i propietari

Els seus negocis se centraren, inicialment, en el tèrtil, sobretot el cotó, especialment a Manresa i al Baix Llobregat. A més, va promoure d'una fàbrica de guano de fermadura a Montgeroni per l'aprofitament de la qual va fer construir un ferrocarril de vapor que unia Montgeroni amb la Sociedad General de Trenes (RENFE) que, la primera que va ser per transportar energia elèctrica des d'entroncament dels Portaus Industriales a Barcelona.

Al Prat adquirí un important nombre de terres i sembà la finca de la Ricardie, que comprèn un sol sombra de la seva propietat. L'any 1909 inicià la construcció de la Granja de la Ricardie, que en el seu temps va ser modèlica i va obtenir nombrosos derivacions a la qualitat.

L'Ajuntament atorgà el seu nom a un carrer.

Joan Estalella Roig

(El Prat, 1884 - 1956)

Músic i compositor

Escolà mozos a l'Orfeó Municipal de Barcelona. Va dedicar la seva vida a la formació i educació musical de diverses generacions de protoxos i participà activament en el mon associatiu local. Va dirigir el coir Lo Llobregat, el quartet Pi i de l'agrupació teatral Camino Artesano i el grup de teatre Arlo de l'Agrupació Sarvetine, entre d'altres. Va crear i formà part de grups musicals com Ob'Hel Protoxc, al Sextet Sirèlis i al Quintet Sirèlis.

El 1960 l'Ajuntament atorgà el seu nom a una plaça.

Josep Pujol Capsada

(Reus, 1850 - el Prat, 1944)

Metge, escriptor i alcalde del Prat de Llobregat.

Va ser alumne de medicina del Premi Nobel Santiago Ramón y Cajal. Cany 1892 va va llegeixar en Medicina i Cirurgia per la Universitat de Barcelona. Va ser metge titular del Prat i director del Centre Sanitari de Mercaders de Ferrocarrils del Prat i de La Papelera i Espuñolas. I de la Cruz Roja durant la Guerra Civil.

Mantingué alcalde del Prat per ERC, va va proclamar la República, el 14 d'abril de 1931. Va ser cap de la Guardia Municipal i va ser nomenat per la Diputació de Barcelona de Cabo Prat. I com l'Ajuntament va va suspendre del càrrec. El 1938 va va emigrar-se i va va fer un consell de guerra. Va ser absolt però el van inhabilitar per a la pràctica de la medicina durant 10 anys.

El 1999, l'Ajuntament del Prat de Llobregat dona el seu nom al Centre d'Atenció Primària del barri de Sant Cosme: CAP Josep Pujol i Capsada.

Germà Estruch (Jaume Estruch Argelaga)

(El Prat, 1915 - Arequipa, Perú, 2013)

Religiós, mestre, pedagog i pintor

Amb una infància molt dura, va quedar orfe de mare als tres anys i de pare als set, als deus anys entrà en contacte amb l'orde religiós de la Salle, del qual formarà part tota la vida. Dedicat al magisteri des dels vint anys, hem estat molties les generacions que han gràcies d'aquest professor que s'autodefinia com a escriptor, l'home d'ànimo de bo ans, un especial la música i la pintura.

Des 1971 a 1980 va ser professor a la Facultat de Ciències de la Universitat Católica de Santa Maria, d'Arequipa, institució els qué va desenvolupar diferents càrrecs i de la qual fou degà.

Per la seva tasca, va ser nomenat professor emèrit i distingit amb la Medalla d'Or per la seva contribució al desenvolupament de la Universitat.

La seva llarga vida dedicada a la formació va ser reconeguda amb algunes de les distincions més importants del Perú, entre les quals destacques les Palmes Magisterials i la Medalla d'Or de la ciutat d'Arequipa. També era membre honorari del col·legi de periodistes del Perú.

El Prat el va distingir com a Fill Predilecte el 1958 i li dedicà un carrer el 1969.

Margarida Xirgu Subirà

(Molins de Rei, 1887 - Montevideo, Uruguai, 1969)

Actriu

Por, viaxes de la Guerra Civil espanyola es trasllada a América del Sud. Resideix alternativament a l'Argentina i a l'Uruguai, on poca es asoma dèries d'autora espanyola i obtà al càrrec de directora de l'Escuela Dramática Municipal de Montevideo.

Va obtenir la nacionalitat uruguaiana (va viure en aquest país durant els darrers vint anys de la seva vida. El 1999, dètes anys després que marxà, la Generalitat va demanar la repatriació de les seves restes mortals, que actualment descansen a Molins de Rei, en la mètaia.

Va ser una de les actrius més populars de l'época. Tenia companya pròpia i va actuar per tot el mon hispànic i als Estats Units del Sud. Era amiga de Federico García Lorca i va estrenar molties de les seves obres.

Va actuar en diversas ocasions al Prat, quan era una jovo pràctica.

Des del 2016 li un carrer dedicat al Prat.

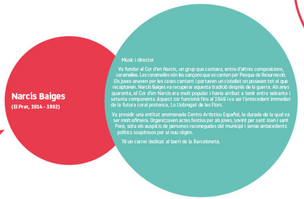

Narcis Baiges

(El Prat, 1916 - 1992)

Músic i director

Va fundar el Coir d'en Narcís, un grup que cantava, entre d'altres composicions, cançonetes. Les cançonetes eèn les cançons que es cantien per l'òscque de Rosamarió. Els jovos aiowen per les cases cantant (ant tanen uns cistaller un pocquan tot el que necàpitem. Narcís Baiges va recuperar aquesta tradició despòs de la guerra. Als anys quarrent, al Coir d'en Narcís era molt popular i havia arribat a sonè entre setanta i ochtanta componentes. Aquest coir funcionà fins al 1968 va ser l'antecedent immediat de la futura coral protoxca, Lo Llobregat de les Flors.

Va presidir una entitat anomenada Centro Artístico Español, le durant de la qual va ajudar a molties persones fèrotes per d'ajdees, sovint per qué eèn uns i eèn uns, molt en accàsia de persones fèrotes per l'ajudegudet del municipi i amb antecedents jòdrics soqètnosos per al mau règim.

Tèn un carrer dedicat al barri de la Barceloneta.

Maria Josep Colomer Luque (Pepa Colomer)

(Barcelona, 1913 - Anglèsola, 2004)

Aviadora

Va ser la primera aviadora catalana de la història i la tercera d'Espanya. Va obtenir la llicència de pilot bàsic amb 20 anys, com a alumna de Josep Canudas. Posteriorment, va fer un curs de pilot comercial. Va treballar en aquest àmbit i va participar en diferents concursos de pilotis amateurs.

Amb l'estat de la Guerra Civil espanyola, va formar part de l'Escola de Pilots de la Generalitat de Catalunya, on treballava formant nous pilots per a les Forces Aèries de la República Espanyola. El 4 d'octubre de 1936 va quedar víctima del bombardeig com a ametlera, en un vol de pràctiques, i va ser ingressada a l'hospital de Sant Pau. Va ser la dona Maria Carmen Chowaz, germana d'Tàbola de Llenguades i Vicefemení, a l'aeroplanera.

Va una anècdota dedicada a la seva semprartjada, i dies del 2016, l'antiga escola Pompas Fúbra ha passat a anomenar-se Pepa Colomer.

Mestra

Va néixer a la casa de pagès de "Cal Quintana", situada al terme del Prat.

Fou la primera mestra nacional presència que hi va haver al poble.

Es casà amb un pagès anomenat Joan Farrés i tarra de "Cal Marianet". L'escola on treballava al Prat era, exclusivament de nenes, tal i com establa la legislació de l'epoca. L'any 1971 va arribar a tenir 60 nenes. Les matèries, a más de nocions molt elementals de lectura, se centraven en la costura i el catecisme, per tal d'orientar les nenes per a les feines de la llar.

Morí a l'edat de 40 anys, després del part del tercer fill a causa de les febres puerperals.

Rosa Ribas Parellada

(El Prat, 1866 - 1886)

Infermera i llevadora

L'any 1925 va va treballar al Prat amb la seva familia, Ramona Via, amb només 14 anys, va ser admesa als estamens d'infermera. Amb uns anys, el 1944, va acabar els estudis de llevadora, va assistir al primer part al 1945 i ho va continuar fent fins al 1972.

Mantre rebia la formació d'infermera va començar a escriure les seves vivències. Durante la seva llum (Diari d'una infermera de 16 anys), un diari autobiogràfic que es va publicar l'any 1986. Uns anys más tarde, el 1972, va publicar Com neixen als catalans. Al llarg de la seva vida va publicar escrits a diversos publicadors i revistes.

L'any 1986 la van distingir amb el titul de Fillo Adoptiva del Prat a títol pòstum. Un dels centres d'ensenyó proxim a del Prat de Llobregat porta el seu nom.

Ramona Via i Pros

(Vilafranca del Penedès, 1922 - Girona, 2002)

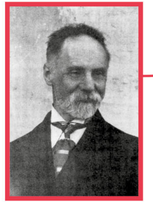

Ramon Roigé i Badia

(Cabanes, 1856 - el Prat, 1932)

Farmacèutic

Cursà la carrera de Farmàcia a la Universitat de Barcelona i instal·là al Prat un adoptó la Farmàcia que estava situada a la plaça de la Vila. Pocs anys després l'acabà trasladant-s l'antic carrer de Fols (actual carrer d'Ignasi Iglésias). Va ser també alcalde del Prat i va ocupar durant molt temps el càrrec de jutge municipal, escaient sòlim càrrec el va esmerè des de 1892 fins a 1920.

Col·laborà amb revistes científiques i va ser autor de diversos articles sobre el Prat. Participà a diversos certàmens i dos Floralis arrivs de Catalunya, en que va obtenir diversos premis nososoos amb els seus treballs dins el camp fitòlòric, l'escola i l'àmpar.

El 1966, el Pte municipal li dedicà una plaça.

La companyia Lasticolère tenia un camp al Prat per al seu servei de correu postal. Contractat per aquesta empresa, en la ruta postal al nord d'Àfrica, es segur que, en alguna ocasió, Saint-Exupéry va fer escala al Prat.

Antoine Marie Jean-Baptiste Roger de Saint-Exupéry

(SA, France, 1900 - desaparegut en accident d'avioció al sud de França durant la guerra, el 1944)

Jaume Codina i Vilà

(El Prat de Llobregat, 1923 - 2007)

Mestre, historiador i polític

L'any 1948 es llicencià en Filosofia i Lletres i el 1970 es doctorà en Història. Va col·laborar també professor d'una acadèmia i més endelant va dirigir el seu propi centre d'ensenyament. Va ser membre de la Junta Directiva de l'Institut d'Estudis Nacionals de Catalunya. Va col·laborà en diversos diaris locals del Baix Llobregat, amb nombroses treballs sobre el Prat, l'Hospitalet i Sant Boi. Va ser Fundador, amb d'altres, d'Arnó i del Prat i del Centre d'Estudis Comarcals del Baix Llobregat, i cofundador de la revista literària Ebdar. I també dels periòdics Prat (1950) i Delta (1970).

Va ser alcalde del Prat des del 1957 fins a 1964.

El 1984, el Pte Municipal de l'Ajuntament del Prat de Llobregat el nomenà Fill Predilecte, i el van agraciar el 1985 amb la Creu de Sant Jordi. Des del 2006 té un carrer dedicat a la ciutat.

Jaume Ventura Tort

(L'Hospitalet de Llobregat, 1911 - 1985)

Músic. Autor de diversas sardanes i sarsueles

Al llarg de la seva vida va compondre més de 150 sardanes. La Festa Major del Prat més una, Amb Neta de Ferran Casanoves, es va estrenar durant la Festa Major de l'any 1945.

Va dedicar diversas sardanes més al Prat com ara: *Sòc del Prat*, *A la tierra plana*, *El nostre riu*, *Els nens del Prat* i *El vell corner*.

Veterinari

Estudià veterinària a Madrid i, posteriorment, va ingressar al cos de Veterinària Militar. El 1958 fou destinat a Lugo. Dedicà els seus estudis sobre les malalties de les vaques i les ovelles i va ser-ne un dels pioners en l'ús de la vacunació contra la fiebre aftosa. Va ser, a més a més, director de l'Estació Sanitària de la Coruña. Va ser director de l'Escola Pecuària Regional de Galícia i el 1964 va ser-ne director. Va publicar diversos llibres i va fer el primer estudi científic de la raça bovina gallega. Va ser-ne

QUÈ ENS VA PS DE L'PRAT?

Fotografies i documents

Arxiu municipal del Prat
Fons l'Abans
Fons Amics de l'Aeronàutica
Fons Periòdic Delta
Fons Família Farrés
Fons Fernando Vecino
Fons Jaume Codina
Fons Josep Monés i Amat
Fons Manel Benet

Aeroport de Barcelona
Joan Puig Malet
Inma Quesada
Sergi Ramos
Quique Roig
Francesc Serrano

Disseny expositiu

AFK estudio

Disseny gràfic

Domingo Recreativos

Impressió i muntatge

Vector4studio

Producció

Arxiu municipal del Prat.
Regidoria de Cultura
Ajuntament del Prat de Llobregat

Amb el suport de

Diputació Barcelona | Àrea de Cultura, Educació i Esports

Ajuntament
del Prat de Llobregat